

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Andrzej Kaczmarek (sprawozdawca)
Sędziowie:	SA Barbara du Château SA Wojciech Zaręba
Protokolant	st.sekr.sądowy Izabela Lipska

przy udziale Wiesława Greszty prokuratora Prokuratury Apelacyjnej
w Lublinie

po rozpoznaniu w dniu 5 lutego 2013 r.

sprawy **P. O. (1)** oskarżonego z art. 56 ust. 3 w zb. z art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U.Nr 179 poz. 1485) w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k. i in.

S. C. oskarżonego z art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U.Nr. 79 poz. 1485) w zw. z art.12 k.k. i in. z powodu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 20 września 2012 r., sygn. akt IV K 71/12

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego S. C. ten sposób, że:

1. uchyła rozstrzygnięcia o orzeczonej wobec tego oskarżonego karze łącznej pozbawienia wolności oraz o karze pozbawienia wolności wymierzonej za przypisany czyn wyczerpujący dyspozycje art. 53 ust. 1 w zb. z art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U.Nr 179 poz. 1485) w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz o zaliczeniu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okresów zatrzymania,

2. z opisu przypisanego oskarżonemu czynu, wyczerpującego dyspozycje art. 59 ust. 1 i art. 59 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U.Nr 179 poz. 1485) w zw. z art. 11 § 2 k.k.

w zw. z art. 12 k.k. eliminuje ustalenie o udzieleniu K. N. 2,5 grama środka odurzającego w postaci ziela konopi, innych niż włókniste, za kwotę 50 zł,

3. za czyn przypisany oskarżonemu, wyczerpujący dyspozycje art. 53 ust. 1 w zb. z art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U.Nr 179 poz. 1485) w zw. z art. 11 § 2 k.k., na podstawie art. 53 ust. 1 powołanej wyżej ustawy

w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 1 i § 6 pkt 4 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierza S. C. karę 20 (dwadzieścia) stawek dziennych grzywny, ustalając stawkę dzienną grzywny na kwotę 20 (dwadzieścia) zł,

4. orzeczonego przepadek równowartości korzyści osiągniętej z przestępstwa ustala na kwotę 50 (pięćdziesiąt) zł,

5. na podstawie art. 85 k.k. oraz art. 86 § 1 i 2 k.k. orzeczone wobec oskarżonego jednostkowe kary grzywny łączy i orzeka karę łączną 110 (sto dziesięć) stawek dziennych grzywny, ustalając stawkę dzienną na kwotę 20 (dwadzieścia) zł,

6. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 2 k.k. w zw. z art. 73 § 2 k.k. wykonanie orzeczonej, wobec oskarżonego S. C., kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 5 (pięć) lat i oddaje oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora,

7. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1, 4, 5 i 7 k.k. zobowiązuje oskarżonego w okresie próby do: informowania kuratora o przebiegu okresu próby, kontynuowania nauki, powstrzymania się od używania środków odurzających oraz powstrzymania się od przebywania w środowiskach przestępczych;

8. na podstawie art. 63 § 1 k.k., na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej grzywny, zalicza okresy zatrzymania oskarżonego w dniu 16 listopada 2011 r. oraz w dniach od 4 grudnia 2011 r. do dnia 6 grudnia 2011 r., przy czym dzień zatrzymania odpowiada dwóm stawkom dziennym grzywny;

II. w pozostałych częściach zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację obrońcy oskarżonego P. O. (1) za oczywiście bezzasadną;

III. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego P. O. (1) kary łącznej pozbawienia wolności zalicza okres tymczasowego aresztowania również od dnia 20 września 2012 r. do dnia 06 lutego 2013 r.;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. G. – Kancelaria Adwokacka w L. – kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu S. C. z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

V. zwalnia oskarżonego S. C. od opłaty za obie instancje, zaś oskarżonego P. O. (1) od opłaty za drugą instancję oraz obu oskarżonych od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze, ustalając że ponosi je Skarb Państwa.

II AKa 3/13

UZASADNIENIE

P. O. (1) oskarżony został o to, że:

I. dat dziennych bliżej nieustalonych, w okresie od października 2011 r. do dnia 04 grudnia 2011 r. w L., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znacznych ilości środka odurzającego, w ten sposób, że kilkakrotnie przekazał małoletniemu J. O. ziele konopi innych niż włókniste w łącznej ilości 200 gram celem dalszej sprzedaży narkotyku innym osobom za łączną kwotę 2.800 zł oraz jego udzielenia małoletniemu S. C. urodzonemu dnia (...) w zamian za korzyść majątkową polegającą na pobieraniu przez niego mniejszej prowizji za rozprowadzanie narkotyków wśród konsumentów,

tj. o czyn z art. 56 ust 3 w zb. z art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485) w zw. z art.

11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

II. w dniu 04 grudnia 2011 r. w L., wbrew przepisom ustawy, posiadał

w miejscu swojego zamieszkania przy ul. (...), środek odurzający
w postaci ziela konopi innych niż włókniste w łącznej ilości 31,60 grama,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485);

III. w dniu 05 grudnia 2011 r. w L., wbrew przepisom ustawy, posiadał środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości 0,95 grama,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485);

S. C. oskarżony został o to, że:

IV. dat dziennych bliżej nieustalonych, w okresie od miesiąca października 2011 r. do 04 grudnia 2011 r. w L., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu

z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił wbrew przepisom ustawy środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste małoletniemu R. T. urodzonemu dnia (...) – dwukrotnie w ilościach po 25 gram za kwoty po 400 zł każda, małoletniemu M. B. urodzonemu dnia (...) – w ilości 25 gram za kwotę 400 zł, małoletniemu P. Ł. urodzonemu dnia 01 czerwca

1994 r. – w ilości 25 gram za kwotę 400 zł oraz małoletniemu J. B. urodzonemu dnia (...) – w ilości 0,25 grama za nieustaloną bliżej kwotę,

tj. o czyn z art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485) w zw. z art. 12 k.k.;

V. dat dziennych bliżej nieustalonych, w okresie od miesiąca października 2011 r. do 04 grudnia 2011 r. w L., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu

z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił wbrew przepisom ustawy środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste K. K. (1) – w ilości 12,5 grama za kwotę 200 zł a także w ilości 25 gram za kwotę 400 zł, K. N. – w ilości 2,5 grama za kwotę 50 zł, a ponadto R. P., K. W. (1), M. W., P. Ż. oraz trzem innym, nieustalonym mężczyznom – w ilościach po 0,25 grama każdemu z nich, za nieokreślone bliżej kwoty,

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485) w zw. z art. 12 k.k.;

VI. w okresie od dnia bliżej nieustalonego lipca 2011 r. do dnia 16 listopada 2011 r.

w L., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy uprawiał konopie inne niż włókniste w ilości jednej rośliny z których następnie poprzez ścięcie, zerwanie kwiatostanu i wysuszenie wytworzył środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste o masie netto 1,33 grama,

tj. o czyn z art. 53 ust. 1 w zb. z art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485) w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Okręgowy w Lublinie, wyrokiem z dnia 20 września 2012 r. sygn. akt IV K 71/12 oskarżonego P. O. (1) uznał za winnego tego, że:

w okresie od października 2011 r. do końca listopada 2011 r. w L., działając

w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste,

w ten sposób, że dwukrotnie przekazał J. O. ziele konopi innych niż włókniste w łącznej ilości 200 gram, celem dalszej odsprzedaży narkotyku innym osobom za łączną kwotę 2 800 zł, tj. czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005

roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 1 kwietnia 2011 r. (Dz. U. Nr 117, poz. 678) w zw. z art. 12 k.k. i za to, na podstawie wyżej powołanych przepisów wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i 100 (sto) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) zł;

na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek równowartości korzyści osiągniętej z przestępstwa w wysokości 2 800 (dwa tysiące osiemset) zł;

a nadto uznał go za winnego czynów opisanych w pkt II i III, wyczerpujących dyspozycję art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485) i za to, przyjmując, iż stanowią one ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k., na podstawie art. 62 ust. 1 wyżej cytowanej ustawy w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności;

na podstawie art. 70 ust. 2 wyżej cytowanej ustawy orzekł przepadek dowodów rzeczowych wyszczególnionych w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod poz. 4-8;

na podstawie art. 91 § 2 k.k. wymierzył skazanemu karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności.

na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 5 grudnia 2011 r. do dnia 20 września 2012 r.;

S. C. uznał za winnego tego, że od października 2011 r. do 4 grudnia 2011 r. w L., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy udzielił następującym osobom środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste:

- małoletniemu M. B. – w ilości 25 gram za kwotę 400 zł,
- małoletniemu P. Ł. – w ilości 25 gram za kwotę 400 zł,
- małoletniemu J. B. – w ilości 0,25 grama za kwotę 10 zł,
- małoletniemu R. T. – dwukrotnie w łącznej ilości 50 gram za łączną kwotę 800 zł,
- K. K. (1) – dwukrotnie w łącznej ilości 37,5 grama za łączną kwotę 600 zł,
- K. N. – w ilości 2,5 grama za kwotę 50 zł,
- R. P. – w ilości 0,25 grama za kwotę 10 zł,
- K. W. (1) – w ilości 0,5 grama za kwotę 20 zł,
- M. W. – w ilości 0,25 gram za kwotę 10 zł,
- trzem nieustalonym mężczyznom w ilościach po 0,25 grama za kwotę po 10 zł,

tj. czynu z art. 59 ust. 1 i art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485) w zw. z art. 11 § 2 k.k.

w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku

o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485) w zw. z art. 11 § 3 k.k.

w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 60 § 1 i § 6 pkt 2 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności; na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek równowartości korzyści osiągniętej

z przestępstwa w kwocie 100 (sto) złotych;

a nadto tego, że w okresie od lipca do końca września 2011 r. w L., wbrew przepisom ustawy uprawiał jedną roślinę ziela konopi innych niż włókniste, a następnie wytworzył z niej środek odurzający w postaci suszu ziela konopi innych niż włókniste w ilości 1,33 grama w ten sposób, że ściał ją i wysuszył, tj. czynu z art. 53 ust. 1 w zb. z art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485) w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 53 ust. 1 wyżej cytowanej ustawy w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności;

na podstawie art. 70 ust. 2 wyżej cytowanej ustawy orzekł przepadek dowodów rzeczowych wyszczególnionych w wykazie dowodów rzeczowych nr I/11 pod poz.

1 (k. 231 akt);

na podstawie art. 85 i art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec S. C. kary pozbawienia wolności połączy i wymierzył mu karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okresy zatrzymania w dniu 16 listopada 2011 r. i w dniach od 4 grudnia 2011 r. do dnia 6 grudnia 2011 r.

Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. T. G. kwotę (...) (tysiąc osiemset czterdzieści pięć) zł za obronę oskarżonego S. C. wykonaną z urzędu.

Zwolnił oskarżonych od kosztów sądowych i obciążył nimi Skarb Państwa.

Powyższy wyrok zaskarżony został apelacjami obrońców oskarżonych.

Obrońca oskarżonego P. O. (1) zaskarżył wyrok w części dotyczącej czynu opisanego w pkt I aktu oskarżenia i zarzucił:

- obrazę przepisów prawa procesowego mogącą mieć wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

1. art. 4 k.p.k., 7 k.p.k., 410 i 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez przyjęcie odmiennych kryteriów oceny do dowodów korzystnych dla oskarżonego

(w tym dowodu z wyjaśnień samego oskarżonego) i do dowodów oskarżonego obciążających;

2. art. 4 k.p.k., 7 k.p.k., 410 i 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez jednostronną, mało wnikliwą i pobieżną analizę zgromadzonego materiału dowodowego w postaci zeznań świadków, bez dokonania dogłębnej ich analizy pod kątem pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i bezkrytyczne poczynienie ustaleń faktycznych głównie na podstawie wymijających zeznań funkcjonariuszy policji oraz wyjaśnień oskarżonego S. C. w tej ich części, w jakiej obciążają oskarżonego P. O. oraz nienależyte wyjaśnienie sprzeczności występujących w tych zeznaniach i wyjaśnieniach

i nienależyte odniesienie się do tych sprzeczności;

3. art. 4 k.p.k., 7 k.p.k., 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez pominięcie i brak należytego odniesienia się do treści dowodu z zeznań B. O., co wyrażało się w uznaniu dowodu z jej zeznań za nieistotne dla sprawy, pomimo iż treść zeznań tego świadka posiada duże znaczenie dla oceny innych dowodów, przeprowadzonych w niniejszym postępowaniu.

We wniosku zaś postulowano uchylenie wyroku, w zaskarżonej części,

i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Lublinie do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego S. C. zaskarżył rzeczony wyrok w całości i zarzucił:

I. mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów prawa procesowego, a mianowicie:

1. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. polegającą na:

a) jednostronnej oraz dowolnej ocenie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, a w konsekwencji niezasadnym uznaniu, iż wina S. C. co do popełnienia zarzuconych mu czynów określonych w art. 59 ust. 1 i art. 59 ust. 2 ustawy

o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. została wykazana w sposób niebudzący wątpliwości;

b) dokonaniu z naruszeniem wskazań wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego jednostronnej oceny materiału dowodowego, polegającą na bezkrytycznym daniu wiary dowodom niekorzystnym dla oskarżonego, przy jednoczesnym zupełnym pominięciu tej części materiału dowodowego, która bezpośrednio wskazuje na brak winy po stronie S. C.;

2. art. 9 § 1 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. polegającą na zaniechaniu wyjaśnienia okoliczności istotnej dla rozstrzygnięcia sprawy,

a mianowicie:

a) daty popełnienia przestępstwa przez oskarżonego S. C., polegającą na udzieleniu wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej K. niedźwiedziowi środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste;

b) uzyskania korzyści majątkowej w kwocie 400 zł w związku z udzieleniem małoletniemu M. B. wbrew przepisom ustawy środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste;

II. rażąco surowość orzeczonej kary w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności za czyn określony w art. 53 ust. 1 w zb. z art. 63 ust.

1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii polegającą na niedostatecznym wzięciu pod uwagę okoliczności łagodzącej, a mianowicie przyznania się S. C. do popełnienia powyższego występku, złożenia przez niego w tym zakresie wyjaśnień będących podstawą ustalonego stanu faktycznego, uprzedniej niekaralności i młodego wieku oskarżonego oraz niewielkiej ilości środka odurzającego, jaki został wytworzony na własny użytek.

We wniosku skarżący domagał się uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu w Lublinie do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny w Lublinie zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego P. O. (1) okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym. Jej podstawą stało się kontestowanie wyroku sądu pierwszej instancji z powodu naruszenia zasady obiektywizmu, mającego swoje zakotwiczenie w przekroczeniu swobodnej oceny ujawnionego w sprawie materiału dowodowego, przede wszystkim przez nieuwzględnienie całokształtu dowodów ujawnionych w toku rozprawy głównej oraz nienależytej argumentacji ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia. Rzecz jednak w tym, że zarzut ten jest równie niezrozumiały co i nieuzasadniony.

Przede wszystkim należy zwrócić uwagę na brak, we wniesionym środku odwoławczym, afirmowania takich stanów rzeczy, z których wynikałoby, że wyrokujący w pierwszej instancji Sąd Okręgowy w Lublinie nie realizował, lub w jakikolwiek sposób ograniczał prawo oskarżonego do obrony, że poza zakresem rozważań pozostawił istotne, dla kwestii winy, oceny prawnej czynu oraz wymiaru kary, okoliczności. Niezwykle mocno natomiast autorka apelacji kładzie nacisk na niesłuszne danie wiary dowodom obciążającym, w szczególności złożonym w postępowaniu przygotowawczym wyjaśnieniom oskarżonego S. C., który obciążał oskarżonego P. O. (1), a nieuzasadnione odmówienie wiary temuż P. O. (1), nieprzyznającemu się do popełnienia czynu kwestionowanego w apelacji, oraz „pominięcie” i „nienależyte” odniesienie się do zeznań B. O. (matki oskarżonego – uwaga SA), który to dowód, uznany

przez sąd meriti za „nieistotny dla sprawy” posiada duże znaczenie dla oceny innych dowodów przeprowadzonych w postępowaniu przygotowawczym.

Nie akceptuje Sąd Apelacyjny w Lublinie stanowiska apelującej obrońcy oskarżonego, które stanowi ewidentną polemikę ze stanowiskiem sądu meriti, zaprezentowanym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i nie daje żadnych podstaw do uznania, że artykułowane w apelacji uchybienia miały w rzeczywistości miejsce.

Wbrew twierdzeniom skarżącej sąd pierwszej instancji nie pominął dowodu z zeznań B. O.. Dostrzega zapewne skarżąca, że matka oskarżonego nie posiadała żadnej wiedzy na temat zdarzeń będących przedmiotem osądu w niniejszej sprawie, bo nie afirmuje takich okoliczności. B. O. zeznawała (k. 602v-603v) jedynie na okoliczności przesłuchania, w charakterze świadka, w postępowaniu przygotowawczym, jej nieletniego syna J. (k. 64-66 przy czym dowód ten nie był brany pod uwagę przy ustalaniu stanu faktycznego) co mogło ją szokować, zwłaszcza w aspekcie uprzedniego zatrzymania jej syna (k. 2), a nawet przekazywanych przez niego informacji, czy samym faktem przesłuchiwania jej syna w sprawie, która na pewno nie wywoływała pozytywnych emocji. J. treści zeznań B. O. nie da się wyczytać, aby osoba przesłuchująca jej syna stosowała niedozwolone sposoby pozyskiwania informacji o zdarzeniach będących przedmiotem osądu w sprawie lub też aby inne osoby, przesłuchiwane już to w charakterze podejrzanych, już to w charakterze świadków, były zastraszane, zmuszane do składania wyjaśnień lub zeznań określonej treści lub też aby stosowano wobec nich inne, niedopuszczalne metody ograniczające swobodę wypowiedzi. Miał więc sąd pierwszej instancji wszelkie prawo do konstatacji, że zeznania B. O. „nie wniosły nic istotnego do rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy”.

Można odnieść wrażenie, że obrońca oskarżonego próbuje powiązać zeznania B. O. z wyjaśnieniami oskarżonego S. C., w których przedstawia on powody złożenia wyjaśnień obciążających siebie oraz oskarżonego P. O. (1), z zeznaniami funkcjonariuszy Policji M. G. (1), A. O., P. K., M. P., K. W. (2) i K. P., a następnie uargumentować tezę o presji, naciskach, niedozwolonych metodach przy odbieraniu wyjaśnień lub zeznań, a nawet zastraszaniu osób przesłuchiowanych, w celu uzyskania wiarygodnych informacji o popełnieniu przestępstw. Znamienne jednak jest, że autorka apelacji w żaden sposób nie afirmuje uchybienia w zakresie naruszenia art. 171 k.p.k., co w zdecydowany sposób osłabia przytoczoną w apelacji argumentację.

Jest coś niepokojącego w tym, a uczy tego wiedza z toczących się postępowań, że w postępowaniu przygotowawczym, w sprawach o podobnym, jak niniejsza, charakterze, w szczególności osoby małoletnie składają obszernie zeznania, opisujące swoje doświadczenia ze środkami odurzającymi, i wskazują osoby, od których środki te uzyskiwały, a następnie, w postępowaniu sądowym odwołują swoje obciążające depozycje wiedząc przecież, że nic im, z tego powodu, nie grozi. Nie upoważnia to jednak do wnioskowania, że obciążające zeznania są efektem naruszenia reguł rzetelnego procedowania w postępowaniu przygotowawczym.

Nie akceptuje też sąd odwoławczy stanowiska obrońcy oskarżonego P. O. (1), jakoby wyjaśnienia oskarżonego S. C., złożone w postępowaniu przygotowawczym, nie dawały podstaw do uznania winy P. O. (1). Jest ono oderwane od realiów niniejszej sprawy i ignoruje ujawniony w sprawie materiał dowodowy. Dość powiedzieć, że oskarżony S. C. nie miał żadnych zastrzeżeń do prowadzonej, przez funkcjonariusza Policji – M. G. (2) – czynności procesowej przesłuchania go w charakterze podejrzanego, w dniu 05 grudnia 2011 r. g. 13.52 (k. 68-69v), co podkreślił podczas rozprawy głównej w dniu 23 kwietnia 2012 r. (k. 477v) oświadczając: „Ta pani nie wywierała na mnie żadnego nacisku, nie mam zastrzeżeń co do sposobu przesłuchania”. Następnego dnia tj. 06 grudnia 2011 r. o godz. 09.55 oskarżony przesłuchany został w charakterze podejrzanego, przez prokuratora i potwierdził wyjaśnienia złożone poprzedniego dnia, a przecież w żadnym fragmencie toczącego się postępowania S. C. nie utrzymywał, aby prokurator wywierał na niego naciski; co więcej, oskarżony S. C. nie był tymczasowo aresztowany i nie mógł być poddany żadnej presji, czy naciskom, przez funkcjonariuszy Policji. Był on jeszcze dwukrotnie słuchany w charakterze podejrzanego (k. 213-214 oraz 217-218), a ponadto w dniu 05 stycznia 2012 r. (k. 255-257) złożył kolejne wyjaśnienia, w których przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów i złożył je dobrowolnie, zgadzając się na przeprowadzenie czynności

przesłuchania bez udziału obrońcy. W tych wyjaśnieniach również przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów, opisując szczegółowo okoliczności zdarzeń przedstawionych w zarzuconych mu czynach.

Nie miał więc sąd pierwszej instancji żadnych podstaw do wyprowadzenia korzystnych, dla oskarżonego, wniosków z zeznań przesłuchanych funkcjonariuszy Policji, ani do tego, by uznać za wiarygodne wyjaśnienia S. C., w których odwołał on obciążające siebie

i oskarżonego P. O. (1) depozycje. Nie dopatrzył się też sąd odwoławczy, podczas kontroli odwoławczej zaskarżonego wyroku, żadnych wątpliwości, które sąd meriti powinien powziąć, a nie powziął, co mogłoby wpłynąć na odmienną ocenę wymienionego w sprawie materiału dowodowego, w zakresie sprawstwa P. O. (1). Podkreślić przy tym wypada, że autorka apelacji również nie wskazuje – we wniesionym środku odwoławczym – na uchybienia w zakresie zasady in dubio pro reo, co oznacza, że nie miał takowych sąd pierwszej instancji, ani nie miał podstaw do ich powzięcia.

Wiele miejsca, w uzasadnieniu apelacji, obrońca oskarżonego poświęca zeznaniom: M. B., K. K. (2) czy J. S., złożonym w postępowaniu sądowym, w których relacjonowali oni sposób przeprowadzonych czynności procesowych przesłuchania ich

w charakterze świadków, a raczej poprzedzające te czynności tzw. rozpytania i którzy funkcjonariusze Policji w tych rozpytaniach uczestniczyli, nie sporządzając nawet notatek urzędowych z owego rozpytywania świadka. Sugeruje w ten sposób autorka apelacji, że te poprzedzające, faktyczne czynności przesłuchania w charakterze świadka, rozpytania mogły wpływać na ograniczenie swobody wypowiedzi świadków podczas przesłuchania ich

w charakterze świadków. Stawia przy tym autorka apelacji pytanie dlaczego – skoro według funkcjonariuszy Policji oskarżony S. C. nie sprawiał trudności, składał czynności spontanicznie, z własnej chęci, bez przymuszenia – czynność rozpytania trwała tak długo. Nie podnosi jednak obrońca oskarżonego zarzutu naruszenia art. 171 § 7 k.p.k.

W ocenie Sądu Apelacyjnego w Lublinie brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania, że okoliczności wskazane przez obrońcę, we wniesionym środku odwoławczym, stanowiły przyczyny wyłączające swobodę wypowiedzi zarówno wskazanych wyżej świadków, jak i oskarżonego S. C.. Nie można bowiem uznać za przyczyny wyłączające swobodę wypowiedzi świadków lub oskarżonego przeprowadzenie, przed przesłuchaniem w charakterze świadka lub podejrzanego, tzw. Rozpytania czy też poinformowania podejrzanego o istniejących dowodach mogących świadczyć lub świadczących o jego winie. Można to uznać za swoistego rodzaju taktykę przesłuchania, wskazującą na wiedzę organów ścigania

o zdarzeniach będących przedmiotem określonej czynności procesowej, a nie za przyczynę wyłączającą swobodę wypowiedzi.

Brak jest więc podstaw do skutecznego twierdzenia, że doszło do naruszenia treści normatywnej art. 171 § 7 k.p.k., co mogło wpływać na ocenę dowodów z zeznań przywołanych wyżej świadków, czy wyjaśnień oskarżonego S. C..

Reasumując, stwierdzić należy, że kontrola odwoławcza zaskarżonego, apelacją obrońcy oskarżonego P. O. (1), wyroku nie potwierdziła uchybień wskazanych we wniesionym środku odwoławczym, a także uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu.

Zaakceptował również Sąd Apelacyjny w Lublinie rozstrzygnięcie

o karze orzeczonej temu oskarżonemu. Kara ta uwzględnia, we właściwych proporcjach dyrektywy wymiaru kary, nie przekracza stopnia winy i jako taka nie może być uznana za rażąco niewspółmiernie surową, w rozumieniu art. 438 pkt 3 k.p.k.

Z tych wszystkich względów zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych za drugą instancję znajduje swoje uzasadnienie w treści art. 624 § 1 k.p.k.

Kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku, w odniesieniu do oskarżonego S. C., ujawniła uchybienia, które, mimo niepodnoszenia ich we wniesionym środku odwoławczym, musiały doprowadzić do reformatoryjnego rozstrzygnięcia, bez potrzeby cofania sprawy do stadium postępowania przed sądem pierwszej instancji.

W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę na bezzasadne kontestowanie rzeczowego wyroku w zakresie, przypisanego S. C., przestępstwa z art. 59 ust. 1 w zb. z art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 11 § 2 k.k. w zw.

z art. 12 k.k., przez afirmowanie uchybień mających polegać na naruszeniu zasad obiektywizmu, swobodnej oraz kompleksowej oceny dowodów, które, najogólniej rzecz ujmując, polegać miały na bezzasadnym odmówieniu wiary wyjaśnieniom oskarżonego, złożonym w postępowaniu jurysdykcyjnym, gdzie zaprzeczył on, aby brał udział w zdarzeniach będących przedmiotem osądu w niniejszej sprawie, odwołując wcześniejsze swoje wyjaśnienia potwierdzające fakt uczestniczenia w działalności przestępczej, opisaną w zarzuconym mu czynie.

Powłada autorka apelacji, że oskarżony S. C. nie przyznał się do popełnienia czynów zarzuconych w pkt pkt IV i V aktu oskarżenia,

a opisanych w zaskarżonym wyroku jako jeden czyn w rozumieniu art.

11 § 2 k.k., chociaż dostrzega wyjaśnienia oskarżonego, kilkakrotnie składane w postępowaniu przygotowawczym, w których potwierdził on tezy aktu oskarżenia. Próbuje jednak skarżąc bagatelizować te dowody podkreślając, że wyjaśnienia te złożone zostały pod presją, zaś wskazując osoby, którym udzielał środków odurzających – oskarżony podał osoby, z którymi był skłócony. Nie dostrzega jednak skarżąc, że S. C.,

w postępowaniu przygotowawczym, czterokrotnie, podczas składanych wyjaśnień, przyznawał się do popełnienia zarzuconych mu czynów, w tym również podczas wyjaśnień odbieranych przez prokuratora. Nie był wówczas przesłuchiwany przez funkcjonariusza Policji i nie mógł być wówczas „zastraszany” przez Policję lub składać wyjaśnienia pod ich presją.

Faktem jest, że oskarżony odwołał obciążające siebie wyjaśnienia, co nie oznacza że sąd meriti zobligowany był do obdarzenia wiarą tych właśnie wyjaśnień, zwłaszcza, że wyjaśnienia obciążające potwierdzone zostały innymi, wskazanymi przez sąd, w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, dowodami.

Nie wydaje się konieczne przypominanie szczegółowo reguł dotyczących swobodnej oceny dowodów. Najogólniej rzecz ujmując, w kontekście przywoływanej, przez autora apelacji, zasady obiektywizmu, sąd nie jest zobowiązany do wyboru najbardziej korzystnej wersji dla oskarżonego, wynikającej z niejednorodnych, w swej treści, wyjaśnień czy zeznań osób relacjonujących określone zdarzenia. Ma sąd prawo do wybrania i obdarzenia wiarą wersji niekorzystnej dla oskarżonego jeżeli tylko jest ona efektem rozważenia całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, nie zawiera błędów logicznych czy precyzyjnych i jest zgodna z wiedzą oraz doświadczeniem życiowym.

Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje jednoznacznie, że tak właśnie postąpił sąd meriti oceniając materiał dowodowy, w zakresie odpowiedzialności oskarżonego S. C., zaś uzasadnienie wniesionego środka odwoławczego, poza typową polemiką i prezentowaniem odmiennych, od przyjętych w zaskarżonym wyroku, poglądów nie eksponuje żadnych okoliczności, które wskazywałyby na naruszenie, przez sąd meriti, zasad obiektywizmu, swobodnej oraz kompleksowej oceny ujawnionego w sprawie materiału dowodowego.

Nie podziela Sąd Apelacyjny w Lublinie stanowiska apelującego obrońcy oskarżonego, jakoby tzw. „rozpytanie”, czyli zapewne prowadzenie rozmowy ze świadkami, bez sporządzenia protokołu, stanowiło uchybienie, które mogłoby mieć wpływ na treść wyroku (por. Wyrok Sądu N. 27 lutego 1984 r. w sprawie II KR 23/84 – nie publ.).

Bezzasadnie też kontestuje autor apelacji kwestionując wysokość korzyści osiągniętej przez oskarżonego z przestępstwa, która w ostateczności ustalona została na kwotę 100 zł, zaś to, czy świadek M. B. ostatecznie zapłacił oskarżonemu 400 zł za 25 gram ziela konopi innych niż włókniste, nie ma znaczenia dla prawnokarnej oceny czynu

oskarżonego już chociażby dlatego, że wziął on od oskarżonego ów środek odurzający, chociaż za niego nie zapłacił, lecz miał zapłacić.

Rację natomiast ma autor apelacji powiadając o błędnym przypisaniu oskarżonemu udzielenia K. N. 2,5 grama ziela konopi za kwotę 50 zł. Rzecz przecież w tym, że K. N. złożył zeznania, które sąd pierwszej instancji uznał za wiarygodne, wskazując na dodatkowe okoliczności potwierdzające prawdomówność świadka (str. 11 uzasadnienia wyroku). Nie dostrzegł jednak sąd, że zeznania te, złożone zarówno

w postępowaniu przygotowawczym jak i jurysdykcyjnym, dotyczyły zdarzenia z 29 października 2010 r. (por. k. 154), zaś oskarżonemu S. C. zarzucono, a następnie przypisano popełnienie przestępstw

w okresie od października 2011 r. do 4 grudnia 2011 r., co oznacza, że K. N. nie mógł w tym czasie nabyć rzeczoności odurzającego od S. C.. Teza ta znalazła potwierdzenie w dowodach przeprowadzonych przez sąd odwoławczy w trybie art. 452 § 2 k.p.k. i nie wymaga szerszego uargumentowania. Konsekwencją jednak uzupełnionego postępowania dowodowego było wyeliminowanie, z opisu przypisanego oskarżonemu czynu, ustalenia o udzieleniu K. N. 2,5 grama ziela konopi innych niż włókniste za kwotę 50 zł.

Zasadnie też podniesiony został zarzut opisany w pkt III skargi apelacyjnej, odnoszący się do ukształtowanej, przez sąd meriti, kary za czyn

z art. 53 ust. 1 w zb. z art. 63 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a także, co wynika z uzasadnienia wniesionego środka odwoławczego, ukształtowania kary łącznej pozbawienia wolności. Wadliwości rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji, sąd odwoławczy dopatrywał się

w rzucającej się w oczy niekonsekwencji sądu meriti, w zastosowaniu instytucji przewidzianej w art. 60 § 1 k.k., oczywiście w odniesieniu do wskazanego wyżej czynu. Przecież wymierzając oskarżonemu karę, sąd pierwszej instancji miał na uwadze nie tylko to, że wyjaśnienia S. C. stały się podstawą ustalonego w sprawie stanu faktycznego, ale również to, że jest on sprawcą młodocianym, a w chwili popełnienia przypisanych mu czynów miał ukończone zaledwie 17 lat, co według sądu pierwszej instancji uprawniało do respektowania prymatu prewencji indywidualnej, a mianowicie wychowania sprawcy. Nie wiadomo jednak, dlaczego, kształtując karę za zbrodnię, sąd zastosował dobrodziejstwo nadzwyczajnego złagodzenia kary, zaś do występku zagrożonego karą do 3 lat pozbawienia wolności, przy niewielkiej ilości uzyskanego środka odurzającego (1,33 grama), wymierzył karę roku pozbawienia wolności, tak jak gdyby wychowawcze oddziaływanie na oskarżonego nie mogło być możliwe w odniesieniu do występku. Popadł też sąd pierwszej instancji

w sprzeczności w zakresie argumentacji mającej potwierdzać trafność doboru rodzaju i intensywność kary. Z jednej strony twierdzi, że wyjaśnienia oskarżonego, z postępowania przygotowawczego, stały się podstawą ustalonego w sprawie stanu faktycznego, z drugiej zaś, podważając w istocie rzeczy prawo oskarżonego do obrony, również do nieprzyznawania się do popełnienia przestępstw, nadaje tej okoliczności niezwykle wręcz znaczenie twierdząc, że postawa oskarżonego, podczas rozprawy głównej, wymaga wymierzenia odpowiednio surowszej kary pozbawienia wolności, która może wdrożyć oskarżonego do przestrzegania porządku prawnego w przyszłości.

Nie akceptuje sąd odwoławczy tak zaprezentowanego stanowiska sądu pierwszej instancji.

Poza sporem, w ocenie Sądu Apelacyjnego w Lublinie, pozostaje, że względy, o których mowa w art. 54 k.k. (młodocianość i prymat prewencji indywidualnej) stanowią podstawę do rozważań zastosowania już to instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary, już do warunkowego zawieszenia jej wykonania. Nie mogą one bowiem pozostawać w oderwaniu od dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 k.k., co oznacza że pozostają one w ścisłym związku z okolicznościami podmiotowymi oraz przedmiotowymi, z uwzględnieniem prewencji indywidualnej i generalnej.

Jeżeli więc istniały, w przekonaniu sądu pierwszej instancji, podstawy do zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary, w odniesieniu do przypisanej oskarżonemu zbrodni, to takie same podstawy istnieć musiały do występku przypisanego oskarżonemu. Stojąc na tym stanowisku Sąd Apelacyjny w Lublinie uznał, iż w odniesieniu do czynu z art. 53 ust. 1 w zb. z art. 63 ust. 1 całkowicie uzasadnione było ukształtowanie kary przy zastosowaniu art. 60 § 1 i § 6 pkt 4 k.p.k. i wymierzenie samoistnej kary grzywny.

Konsekwencją tego rodzaju rozstrzygnięcia musiało być wymierzenie kary łącznej grzywny.

W rozważaniach nad wymiarem oskarżonemu kary Sąd A. L. analizował czy cele wychowawcze wobec oskarżonego osiągnięte mogą zostać wyłącznie przez orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności, czy też istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna wobec oskarżonego, uzasadniająca warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności. Jeżeli weźmie się pod uwagę, że oskarżony jest bardzo młodym człowiekiem, że nie wchodził do tej pory w konflikt z prawem,

a z ujawnionych opinii nie wynika aby był osobą zdemoralizowaną, że kontynuuje naukę i zamierza podjąć pracę, to istnieją podstawy do skutecznego stwierdzenia, iż pomimo niewykonania kary będzie on przestrzegać porządku prawnego, a w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa. Pozwoliło to sądowi odwoławczemu na warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary 2 lat pozbawienia wolności,

a długi okres próby, połączony z oddaniem pod dozór kuratora i powiązany

z nałożonymi obowiązkami, gwarantować będzie prawidłowo przebieg resocjalizacji skazanego przez co osiągnięte zostaną cele kary.

Konsekwencją zmiany ustaleń faktycznych w zakresie czynu z art. 59 ust. 1 i 59 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. było ustalenie przepadku równowartości korzyści osiągniętej z przestępstwa na kwotę 50 zł.

Reasumując, stwierdzić należy, że jakkolwiek apelacja obrońcy oskarżonego S. C. nie ujawniła uchybień w zakresie oceny ujawnionego w sprawie materiału dowodowego, to jednak okazała się celowa z powodów nietrafnego rozstrzygnięcia sądu meriti w zakresie kary.

Z powyższych więc względów Sąd Apelacyjny w Lublinie orzekł jak w wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego, w zakresie wynagrodzenia za obronę z urzędu, znajdują swoje uargumentowanie

w treści art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze, zaś zwolnienie oskarżonego od opłaty za obie instancje oraz wydatków za postępowanie odwoławcze podyktowane zostało tym, że będzie miał on do uiszczenia znaczną jak na jego sytuację majątkową grzywnę, co w połączeniu z kosztami postępowania odwoławczego mogłoby stanowić uciążliwość

w uiszczeniu tych ostatnich.